



Юлія Селіванова у виставі «Відьма». «Театр для людей». Харків.

Гоголівський «Вій», будучи грандіозним витвором нашого великого земляка, зберігав, зберігає і, ймовірно, завжди зберігатиме якусь неймовірну таємницю. Сприяють цьому і фабульна нелінійність, і те, що автор зазирає в безодню вічного конфлікту так глибоко, як тільки можна, і відкриває там не глухий морок, а сліпуче сяйво, яке висвітлює одвічну проблему «жіночо-чоловічих» стосунків (хоча цим не вичерпується весь зміст повісті) гранично гостро, жагуче-драматично, провокативно.

Назва спектаклю відрізняється від першоджерела, і це, мабуть, не випадково: для буденної свідомості «відьма» істота більш знакова, більш зрозуміла, ніж «вій». До того ж «відьма» напрочуд легко ідентифікується: будь-яка жінка, наділена «гострою» (за визначенням Хоми Брута) красою, – відьма. Роль такої активної, спритної і, загалом, неймовірно порочної чарівниці виконує у виставі молода актриса Юлія Селіванова, якій, крім виразно «гострої» краси, притаманний ще й драматичний талант. У парі з Ігорем Михальченком, який переконливо грає теолога, що цілковито збився з пуття, вони становлять досить гармонійну пару. Він – такий собі замислений, низькорослий здоровань; вона – впевнена у собі краса, час від часу сконцентрована на чомусь, що їй одній відоме і для інших недоступне.

«Відьма» – філософська драма за мотивами повісті Миколи Гоголя «Вій»
Харківський «Театр для людей»
Режисер: А. Лебідь
Художник по світлу: З. Єременко
Хореографія: Ю. Москвінова
Панночка: Ю. Селіванова
Хома: І. Михальченко
Хвеська: С. Симоненко
Явтух: М. Жданович
Спирид: В. Царьков

Юлій Швець

Дуель заблуканих

Майже услід за Гоголем, вистава погоджується з основним догматом віри: жінки, точніше, їхня «гостра» краса є найбільш витонченим знаряддям Сатани, і вже якщо він підчепить на її естетичний гачок, то не позбудешся його до смерті – всього лиш за одну мить у вир з голови до п'ят затягне. Тільки зачепить такою красою – і прокинеться біс, який до пори до часу дрімає у кожному, і прощавай – пропала людина православна. І тому більше, ніж умоглядних «війв» (волохато-вухато-приземкуватих), краси матеріальної (жіночої бездушної) слід остерігатися, стверджує спектакль.

Режисура, форматуєчи засобами театру вдалий контрапункт духовної та тілесної любові і використовуючи за цього всю силу сценічних метафор і хореографічних прийомів (Юлія Москвінова), в поєднанні з інтелектуально-філософськими зусиллями акторів створює в підсумку вельми експресивне дійство.

Окремої розмови заслуговує звукоряд вистави – чи не найкращий із почутого останнім часом (Зінаїда Єременко). Разом із різуче яскравими, різноманітними і, головне, насиченими змістом постановочними метафорами він надає художньої цілісності атмосфері, в якій відбувається найгостріший філософський поєдинок Духу і Матерії у майже сутінковій свідомості двох великих антагоністів – Хоми та його Панночки.